

Évközi 29. vasárnap - 2012. október 21

Örményország hatalmas királyának volt egy gyönyörű kertje, abban pedig egy féltve őrzött rózsatöve. A király mindennél jobban féltette, vigyáztatta ezt a rózsatövet, ugyanis egy jóslatot kapott vele kapcsolatban. A jóslat így hangzott: ha ez a rózsatő egyszer kivirágzik, akkor a rózsza gazdája halhatatlan lesz és mindörökre fiatal marad. Azonban a rózsatő nem akart kivirágozni. A király évről évre cserélgette a kertészeit, mert az volt a gyanúja, hogy nem gondozzák, őrzik a rózsát kellő figyelemmel. Míg végül egyik tavasszal megtalálta a megfelelő embert. Egy szorgalmas, áldozatkész fiatal fiút vett fel, aki szinte el sem mozdult a rózsatő mellől. Gyengéden óvta, ápolta. Egy szál gaztat nem tűrt meg a közelében. Újra és újra feltúrta mellette a földet, s egyenként húzgálta ki a gyökeret veszélyeztető gilisztákat, bogarakat. Ha hideg volt, szalmába takarta a gyenge szarát, leveleket. Még éjszaka is kint aludt a rózsatő mellett, becézetve beszélt hozzá. Minden fáradságot és megpróbáltatást felvállalt a rózsáért, míg végre egy kora nyári napon kitartó munkája meghozta gyümölcsét. Egy csodálatosan szép bimbó jelent meg az egyik ágon, s napról-napra tágabbra nyitotta szirmait. A király örvendezve táncolta körül a rózsát: „Halhatatlan vagyok, halhatatlan vagyok!” Azonban ahogy teltek-múltak a hónapok, évek, a király bizony folyamatosan öregedett. Ránc után ránc jelent meg az arcán, homlokán, a haja megöszült, teste egyre hajlottabb lett. Végül ágynak esett, s megértette, hogy közeledik a halála. Keservesen kifakadt a körülötte álló, aggódó udvari embereknek: „Minden hazugság volt! A rózsza gazdájának is meg kell halnia! Nem létezik örök fiatalság!” A kertészfiú azonban odahajolt a királyhoz, és a fülébe súgta: „Tévedsz, uram. A jóslat igaz volt. Csakhogy te soha nem voltál a rózsza igazi gazdája.” A király szeme fönnakadt, s utolsó evilági pillantásával rámeredt a szolgája arcára, aki bizony az elmúlt hosszú évek során szemernyit sem öregedett.

Mennyire nagy kísértés az ember számára, hogy teljesítmények, komoly erőfeszítés nélkül kerüljön fel a csúcsra! Ötöst kapni úgy, hogy igazából ne is kelljen komolyan tanulni! Jó eredményeket érni el a különféle sportokban úgy, hogy kihagyjuk a rendszeres, kemény edzést. Tapsvihart aratni úgy, hogy nem is nyújtunk érte semmi szépet, jót, építőt. Sajnos látunk nem kevés példát arra, hogy nem is hiábavaló az ilyen áldozni semmit nem akaró, mégis sikert, sztárolást áhító emberi magatartás. Gondoljunk csak azokra a tehetségtelen és romboló senkikre, akiknek a műsorait százezrek nézik a valóság show-kban vagy a kibeszélő műsorokban. Vagy az úgynevezett énekes-sztárookra, akiknek a zenéjét csak gépek szolgáltatják, szövegeik pedig a legjobb esetben is szánalmasan semmitmondók. Vagy a szépségversenyek kirakat-babáira, akiknek addig tart a ragyogása, amíg fiatalok és szépek, vagy amíg más nem lesz az aktuális divat-stílus. Nekünk, krisztus-hívőknek azonban nem szabad belenyugodnunk ebbe a látszat-ragyogásba, s példát kell adnunk másoknak is abban, hogy hogyan lehet valóban értékes életet élni. Hiszen a szenvedést, áldozatkészséget, kitartó munkát elbliccelő emberi élet valóban csak látszólag és többnyire rövid ideig lehet sikeres. Nem azok irányítanak pl. egy családot, akik a legnagyobb hangon kiabálnak, legyenek azok erőszakoskodó szülők vagy feleselő, nagyszájú kamaszok. A családot az tartja össze, az irányítja valójában, aki sokszor hallgatagon, összeszorított szájjal küzd a többiekért, elviseli a családtagok gyengeségeit, dolgozik az érdekükben, szelíden csillapítja az ellentéteket. Ugyanígy egy osztályközösségnek sem azok képezik a valódi húzóerejét, akiket a legtöbben sztárolnak és körülugrálnak, akik valamilyen aktuálisan népszerű tulajdonságuk vagy magatartásformájuk miatt bálványá válnak a többség szemében, hanem azok, akik sokszor észrevétlenül a legtöbbet teszik a többiek érdekében, akik igyekeznek szorgalmas tanulással, munkával valóban többé, jobbá lenni és szeretetből másokat is azzá tenni. Egy vállalat

sikeressége sem a TV műsorokban nyilatkozó, jól öltözött managereknek köszönhető elsősorban, hanem a gépek mellett görnyedő, szorgalmasan dolgozó munkásoknak. Legtöbbször nem azok az „első” egy emberi közösségben, akik valódi teljesítmény nélkül a csúcson tündökölnék, akik elsőnek látszanak, hanem azok a kitartó szorgalommal, áldozatkészen küzdenek meg minden eredményért, s így valóban értékesebb, jobb emberek lesznek és másokat is segítenek, gazdagítanak. Ha a földön talán sokszor nem is, de az Isten Országában mindez nyilvánvalóvá válik. Ott a maga helyére kerül minden és mindenki, ott beigazolódnak Jézus szavai: az utolsóból lesznek az első, akik önzetlenül szolgálni voltak képesek, azok fognak uralkodni. Azonban ez ott és akkor is lényegtelen lesz a számukra. Ők nem az elsőségben, a dicsőségben lelik örömüket, hanem a szeretetben.

Jézus a mai evangéliumban figyelmezteti Jakabot és Jánost, akik a közvetlenül mellette lévő helyeket szeretnék elfoglalni Isten Országában. „Nem is tudjátok, mit kértek! Készek vagytok-e inni a kehelyből, amelyből én iszom, és megkeresztelkedni a keresztséggel, amellyel én megkeresztelkedem?” A túlcsonduló kehely a bibliai szimbolikában a szenvedés jelképe: az emberi bűnök „túlcsondulnak”, vagyis meghaladják a mértéket, s ezzel túlcsonduló, halálra tartó szenvedést, fájdalmat okoznak. Maga Jézus is fél emberileg ettől a szenvedéstől, amit neki ártatlanul kell elviselnie a bűnös emberiségért. Ezért imádkozik az Atyához az Olajfák Hegyén ezekkel a szavakkal: „Atyám, ha lehetséges kerüljön el engem ez a kehely, de ha ki kell innom, legyen meg a Te akaratod.” A keresztség pedig az eredeti értelemben a vízben való alámerülést jelenti. Pál apostol azt tanítja, hogy a keresztség, amikor az ember alámerül a vízben, majd pedig kiemelkedik belőle, valójában nem más, mint utánzása annak, ahogyan Jézus alámerült a halálba és harmadnapon a feltámadással kiemelkedett belőle. Meghalni az előző, bűnös életünknek és újjászületni a Krisztusban megújult életre. A kehely és a keresztség, amire Jakab és János apostol olyan hirtelen meggondolatlansággal rábólintott, nem más, mint a szenvedés és a halál, amely Jézusnak sorsa lett. A két apostol – és a többiek is – később valóban követik Jézust vértanúi szenvedésükkel és halálukkal, de akkorra már megértik, hogy Isten Országában nem egy földi, evilági hatalom, amelynek dicsőséges, gazdag és hatalmas uralkodókra és főtisztviselőkre van szüksége. Akkorra már megértik, hogy ők úgy lesznek Jézus valódi társai az Isten Országának építésében, ha szolgálni, küzdeni, szenvedni tudnak Vele együtt, nem dicsőséget és elismerést hajszolva, hanem kitartóan szeretve. Higgyük el Jézusnak, hogy a mi életünk is így lesz igazán értelmes, értékes és boldog! Ne a teljesítmények nélküli érvényesülést, a látszólagos sikereket keressük, hanem a valódi szeretetet, amellyel mindig együtt jár az áldozat-hozatal és a megpróbáltatás is!